

udstede transportable Partialobligationer uden Stempel. Det maa erkjendes at være en temmelig nødvendig Betingelse for, at et saadant Laan skal kunne omsættes med nogen Lethed, og for at Obligationerne kunne holde sig i Kurs. Jeg tillader mig derfor at bebude, at jeg vil være betænkt paa at stille et Endringsforslag til denne Lov om, at Bemyndigelsen gives indtil 700,000 Rb., og jeg antager ikke, at den høitærede Finansminister vil have noget Bæsenligt at indvende imod et saadant Forslag, som jeg tror virkelig lader sig begrunde ved Hensyn, der have noget Værd. Jeg haaber ogsaa, Thinget ikke vil have Noget derimod. Jeg skal nu tillade mig et Par Bemærkninger i Anledning af det sidste ærede Medlems Ytringer, og skal i Henhold til Formandens Hensætning holde mig paa et ganske begrænset Omraade. Svad der nærmest er min Opgave her, er at godtgjøre, at dette Lovforslag bør nyde Fremme, uanset, hvad man maa tænke om Militærbestyrrelsens Forhold til den omtalte Kontrakt. Jeg skal da gjøre opmærksom paa, at den Del af Laanet, der skal anvendes til militære Etablissementer — det gælder jo paa ingen Maade om hele Laanet — har Indenrigsministeriet givet sit Samtykke til, at Kommunen optager. Her er altsaa Tale om Noget, der hører til Kommunens selvstændige Ret i Henhold til Konventionsloven, og i saa Henseende staa Folkethinget ikke overfor Kommunen med nogen overordnet Myndighed, saasom en Aantsraadsmyndighed eller deslige. Det Spørgsmaal, vi her have med at gjøre, er, om Kommunen i alle Henseender har været berettiget til at tage sin Beslutning, og om den under alle Tilfælde er forpligtet; thi forholder det sig saa, er der ingen Grund til at negte Kommunen denne Begunstigelse, uanset, hvad man i Dvrigt maa tænke om Hovedspørgsmaalet, hvorom jeg ikke skal udtale mig. Jeg tror, at Kommunen er forpligtet i alle Tilfælde; thi der staa i Kontrakten, at den er uopsigelig fra Kommunens Side. Desuden, som det ærede Medlem erkjendte, er Sagen saa vidt fremmet, at der er forsøgt bortliciteret en Del Etablissementer, jeg tror ikke egentlige Indkvarteringsetablissementer, men saadanne Lokaler, som Kommunen skal tilveiebringe eller hjælpe til at tilveiebringe, og for hvilke den i Dvrigt faar fuldständig Erstatning, fuld Leie. Dette skal jeg dog ikke gaa nærmere ind paa; men jeg skal blot bemærke, at vor Lovgivning jo ordner Indkvarteringsvæsenet paa en saadan Maade, at den har forpligtet Kommunen til at være det Organ, gjennem hvilket Indkvarteringen sker, og stiller Kommunen saaledes, at det ligesom er forbundet med et materielt Tab for Kommunen at have Garnison — det kunde jo været ordnet paa anden Maade, saaledes, at Staten tog Indkvarteringen i sin Haand, — men overlader den Sagen til Kommunen og gjør Kommunen ansvarlig for Forholdets Ordning, saa synes man

overfor den at maatte stille sig paa det Standpunkt, at man siger: Kommunen har Ret til at arrangere sig paa det Grundlag, som den efter sin selvstændige Overveelse finder at være det Rette. Den maa naturligvis da sikkre sig Samtykke af de høiere Autoriteter, der have Tilsyn med disse Forhold paa de Punkter, hvor dette er nødvendigt. Dette har Kommunen gjort. Altsaa, hvorledes end Folkethinget maatte stille sig til Krigsbestyrrelsen med Hensyn til Spørgsmaalet om Garnisonsforhold og disses Ordning, tror jeg, man maa erkjende, at Kommunen er saaledes stillet i dette Tilfælde, at Thinget bør fremme denne Sag, uanset hvorledes det senere maatte gaa med de omhandlede Forhold. Kommunen vil ganske vist kunne have Nytte af at se, hvorledes det Spørgsmaal tages her; men jeg tror, den i alt Fald er bunden og forpligtet til at soutenere den Beslutning, den efter sin Berettigelse har taget, og til at bringe den i Udførelse usfortøvet. Jeg skal derfor anbefale, at man lader Lovforslaget passere og ikke deri ser Noget, der berører den anden Side af Sagen, Realitetsforholdet mellem Folke-representationen og den høie Regjering i Garnisons-spørgsmaalet, men holder fast paa, at her er en Kommune, der er forpligtet, og derfor giver denne Kommune den Begunstigelse, hvorom den ansøger, og som staa i Samklang med de Begunstigelser, der ere givne andre Kommuner under lignende Forhold. Jeg skulde derfor være meget stemt for, at man, som man pleier at gjøre ved lignende smaa, let overskuelige Lovforslag, fremmer Lovforslaget uden Videres, og netop fordi jeg har antaget, at denne Fremgangsmaade havde al Sandsynlighed for sig, har jeg tilladt mig at bebude, at jeg var betænkt paa at stille Endringsforslag til 2den Behandling i den Retning, jeg har tilladt mig at anføre.

Finansministeren: Den ærede sidste Læser har berørt et Spørgsmaal, som har været under Forhandling mellem Indenrigsministeriet og Finansministeriet, nemlig Spørgsmaalet om en Forhøielse af den Sum, om hvilken Lovforslaget dreier sig. Det er forekommet Regjeringen, at det vilde være temmelig abnormt, uregelmæssigt, om man ved nærværende Lovforslag tog Hensyn til en Udgift, om hvilken der endnu ikke er taget Beslutning, en Fremtidsudgift, som ikke er billi-

Rettelse.

Sp. 897, Lin. 8 og 9 f. n.: „men jeg ved ikke rettere, end han har taget et saadant Parti for fort Tid siden“ læs: „jeg vidste dog ikke rettere, end at han forlængst har taget Parti“.